

събрали около 76.000 души въ Нидерландия на лагеръ при Алостъ, въ околноститѣ на Брюкселъ, и около 70.000 души, подѣ началството на лотарингския принцъ, на лагеръ при Хайлбронъ. Людовикъ XV почналъ похода съ обсадата на крѣпостта Менень (Menin), слѣдъ прѣвземанieto на която завладѣлъ Ипернъ, Фюрнъ и малката крѣпостъ Кнокъ (Knock). Между това армията на лотарингския принцъ тръгнала къмъ Филипсбургъ, прѣминала близо до тѣзи крѣпостъ прѣзъ Рейнъ и истикала армията на Куани задъ р. Мотгеръ. Людовикъ XV, като оставилъ въ Нидерландия маршала графа саксонски съ 45.000 души, съ останалитѣ войски отишълъ лично въ Елзасъ, за кждѣто опжилъ сжщо и най-близкитѣ отряди, вслѣдствие на което армията на Куани трѣбвало да възлѣзе до 90.000 души. Такова съсрѣдоточение на силитѣ отъ страна на французитѣ можало би да бжде твърдѣ опасно за армията на лотарингския принцъ, толкозъ повече, че тя тъкмо въ туй време прѣдприела обратнo движение за Бохемия, по причини, изложени по долу. Но разболяването на Людовика XV причинило бавностъ въ дѣйствиата на французитѣ, тѣй че армията на лотарингския принцъ успѣла безпрѣпятственно да прѣмине на дѣсната страна на Рейнъ, и слѣдъ нея отишълъ въ Бавария само

Секкендорфъ съ баварскитѣ войски.

Въ Италия принцъ Конти и инфанта донъ Филиппъ, като влѣзли въ началото на годината съ една французско-испанска армия отъ Провансъ въ Пиемонтъ, обсадили града Конти, разбили на р. Стура войскитѣ на сардинския кралъ и завладѣли Виллафранка, Онеллия и Ницца, но прѣзъ есенъта, по недостатъкъ на храна и разливането на рѣкитѣ, били принудени да се върнатъ въ Пиемонтъ. Отъ друга страна князъ Лобковичъ, който замѣстилъ фелдмаршала Трауна, принудилъ (въ срѣдата на мартъ) испанската армия на маршала Гажа, расположена въ силна позиция близо до Пезаро, да отстъпи въ неаполитанското кралство. Неаполитанския кралъ, който се отказалъ отъ неутралитета и обявилъ война на Австрия, присѣдинилъ войскитѣ си къмъ армията на Гажа. Този послѣдния и инфанта донъ Карлъ тръгнали съ испанско-неаполитанската армия противъ княза Лобковича. Движението на тѣзи прѣвъсходящи сили противъ него, сжщо както и успѣхитѣ на Конти и инфанта донъ Филиппа въ Пиемонтъ, принудили княза Лобковича да отстъпи въ Тоскана, а Гажъ и инфанта донъ Карлъ, слѣдвайки задъ него, расположили се на границитѣ на Черковната областъ, въ укрѣпена позиция при Веллетри.

§ 23.

2-та Силезска война.

Дѣйствиата въ 1744 год. въ Бохемия, на Рейнъ и въ Бавария.

Като сключилъ Бреславльския миръ, който му утвърдилъ Силезия, но като прѣдвиждалъ необходимостта за нова война съ Австрия, Фридрихъ II се трудилъ заблаговременно да увеличи отбранителнитѣ си сръдства, особено да усили армията си. Набора на войскитѣ се извършвалъ

твърдѣ дѣятелно и въ 1743 година прусската армия била усилена още съ 10 баталиона и 10 ескадрона, а всичко отъ встѣпването на Фридриха II на прѣстола — съ 31 баталионъ, 72 ескадрона и 6 роти артиллерия. Заедно съ това силезкитѣ крѣпости: Глацъ, Бригъ, Глогау,